

де гиди, майко хайдушка!
Пжтътъ ми стръмень, неравенъ :
до всѣко листо и око,
до всѣка драка и пушка —
на всѣка бука — рѣзанъ кръстъ,
но ми е вѣрна думата —
но ми е честна клетвата :
една ми мжка народна,
една ми воля свободна.

Змей Горянинъ

Друга една народна пѣсень, незаписана до сега, възпѣва трагичниятъ край на голѣмитъ борци за свободата презъ 1868 година — войводитъ Хаджи Димитъръ и Стефанъ Караджа. Даваме я тъй, както ни я изпѣ въ Враца потомката на Хаджи Славъ отъ Ловечъ, госпожа Георги Кръстева :

Най-напредъ бѣше, вървѣше
бабаджанъ Тотю войвода,
следъ него бѣше, вървѣше
Хаджи Димитъръ отъ Сливенъ,
най-назадъ бѣше, вървѣше
Кючюкъ ми Стефанъ Караджа.
Вървѣха, колко вървѣха,
минаха гора зелена
влѣзоха въ поле широко.
Стефанъ Димитру думаше :
„Вуйчо ле, Хаджи Димитре,
лошава съня сънувахъ,